

и ободрявалъ работниците. Между другитѣ, той често ходилъ на Миллеровитѣ желѣзни фабрики, 90 верста далечъ отъ Москва. Тамъ той единъ пѣтъ четири седмици употребявалъ тамошната минерална вода, и между ежедневнитѣ си господарственни занятия, не само че ходилъ да гледа искусства на работниците, но много често земалъ самъ да чука, да кове и да изкарва цѣли петури желѣзо. Като изучилъ изкуството да прави желѣзо, въ единъ отъ послѣднитѣ дни на тамошното си пребивание, той отишълъ на фабриката, накаралъ самитѣ си хора да му носатъ въглища, да му кладътъ оганя и да му духатъ съ меховѣтъ, а самъ той излѣялъ, изковалъ и приготовилъ осемнадесять пуда желѣзо. Слѣдъ нѣколко дни, той отишълъ при самия притежатель на фабриката, при Миллера, който живѣлъ въ Москва; хвалилъ заведението му и го попиталъ, колко получава всѣкой майсторъ или работникъ за изкарването единъ пудъ желѣзо?

— По три копейки на пудъ, отговорилъ Миллеръ. —

— „Твърдѣ добръ,“ казалъ царя, „като е тий ти си дълженъ да ми заплатишь петдесять и четири копейки.“

Миллеръ нашълъ тозъ часъ пари, зель повече отъ петдесять и четири копейки, далъ ги на царя и казалъ:

— На работникъ като ваше величество, по малко не са плаща.

Но царя ги не приелъ.

— „Земи остатъка, азъ не съмъ по-добъръ отъ другитѣ работници; заплатими толкова колкото обикновенно плащашъ на другитѣ: за тѣзъ пари, азъ ще си купа нови обуца, отъ които са нуждая.“

Негово величество показалъ садранитѣ и закърпенитѣ си обуца, зель педесять и четириѣ ко-